

често този маркер не носи информация за диалекта на тази група. Например в Северозападна България (Лом, Монтана) и в Югоизточна България (Бургас, Ямбол) има група, наречена калайджии. Те обаче говорят два различни диалекта, независимо от това, че в миналото (вероятно) и двете групи са се занимавали с една и съща професия – калайдисване на съдове. Днес младото поколение калайджии има други професии – учители, юристи, лекари. Наименованието на групата обаче се пази и тя служи като маркер за личностна или групова идентификация.

Б. Гилянт-Смит (1915), в началото на XX в., прави и друга класификация на ромите – според начина им на живот – уседнали и номади. Тази класификация, както става ясно, не е валидна за днешно време, защото почти всички ромски групи в България са уседнали. Има и още една причина да не се взема под внимание начинът на живот – някои от групите могат да се срещат както при уседналите, така и при номадите. Разделението на групите върху основата на религията също не е съществен признак. Една и съща диалектна група може да има различни религии в различните краища на страната. Например ромите от групата, известна като “лахо” (в миналото изработва различни видове сита, решета) в Североизточна България (около Провадия, Синдел, Девня) са мюсюлмани, в Южна България (в Стара Загора) са християни, а в Северозападна България (Лом) са евангелисти. Така тези три различни религии, които изповядват представителите на тази група, нямат влияние върху диалекта, който говорят. Може да се проявят малки различия на лексикално равнище (например при мюсюлманите лахо да има заемки от турския език), но основата на този диалект е една.

Става ясно, че религията, начинът на живот и упражняваната професия в миналото не са индикатори за лингвистичните особености на съответния диалект. Въпреки това